

Bağış Kalemi

Bühtne - Sanat - Edebiyat

Ahmet ÇÖMEN

AŞIK YUNUSUN DİLİNDEN

Bilmeyen ne bilsin bizi, bilenlere selam olsun demişsin. Selamların en güzeliyle selam olsun güzel yüreğine...

“Aşık Yunus’un hikayesi nasıl başlıyor? Yunus’u Yunus yapan neydi, nasıl Yunus Emre oldu ne gibi meşakkatli yollardan geçti? “sualleriyle biraz da olsa anlamaya çalışalım bu koca yürekli insanı.

Yunus’u Yunus Emre yapan Tapduk Emre ile girdikleri süreç olarak bakabiliriz. Yunus Emre Hacı Bektaş-ı Velinin “ senin kilidinin anahtarını Tapduk Emre’ye verdik git nasibini ondan al” demesiyle başlayan bir girizgahla konuya nail olalım.

Yunus Tapduk Emre’ye ne hizmet varsa yapmak istediğini söyleyerek hizmetine girmek istemişti. Tapduk Emre de Yunus’a dağdan odun getirme hizmetini verdi. Artık Yunus her gün dağdan odun getirir oldu. Odunu sırtına vurup getirirdi. Ama odunun yaşını eğrisini kesmezdi. Çünkü “Erenler meydanına eğri yakışmaz” derdi. Tam kırk yıl bu hizmeti gördü.

Günlerden bir gün Anadolu erenleri Tapduk Emre’nin tekkesine geldiler. Büyük bir topluluk oluştu ve meclis kuruldu. O mecliste Yunus-ı Gûyende derler bir kimse vardı. Yunus da orada idi. Tapduk Emre cezbelenip hallenince Gûyende’ye:

“Yunus söyle!” dedi. Gûyende işitmedi. Tekrar:

“ Yunus şevkimiz var, sohbet eyle işitelim!” dedi. Yunus-ı Gûyende yine işitmedi. Üçüncüsünde de Gûyende’den haber çıkmayınca , bu sefer Yunus Emre’ye dönüp:

“Yunus vakit doldu, o hazinenin kilidini açtık, nasibini alıverdin, sen söyle! Bu mecliste sohbet eyle. Hünkar varlığının nefesi yerine geldi.” dedi. Yunus’un gözü açıldı, gözlerinden perde kalktı, şevk denizine düştü. Ağzını açıp inci ve cevahir saçtı. İlahi hakikatlerin sırlarından, inceliklerinden öyle sohbet eyledi ki işitenler hayran kaldılar. Sonra o ne söylediye hepsini kaleme aldılar. Halen mezarı Sivrihisar civarında doğduğu yere yakındır.

Yunus Emre’nin destanı hayatı kendi çağından günümüze kadar özellikle tasavvufi sohbetlerde “ ideal bir eren ve seyr ü süluk modeli” olarak anlatılmaktadır. Bu özellik, şiir içinde geçerlidir elbette. Onun şiirleri Hak aşıklarına gerek usul öğretmek, gerekse aşk ve irfan telkin etmek için asırlardan beri okunmuştur.

“ Rivayet edilmiştir ki her ne zaman okumak istemişse de hece harflerini tamamlamaya dili dönmemiş ve kalp aynası hat ve nakışların tozlarıyla dolmuş. Birdenbire şu beyti demiş:

Elif okuduk ötürü
Pazar eyledik götürü
Yaradılanı severiz
Yaradandan ötürü

Destansı, masalsı bir süreç belki... İnanması çok güç şeyler anlatılsa da, insan neden olmasın ki diyebiliyor.

Elif KOÇAK

Fatih KARAKÜTÜK

SEVDA BU OLMAMALI

Geldi geçti ömrüm sana mı yoksa yandığım yanam
Bu saatten sonra senin süslü yalan sözlerine mi kanam
Bırak artık beni rüya görümlü bu kabustan uyanam
Sevda dediğin bu olmamalı yıldız gözlü güzel

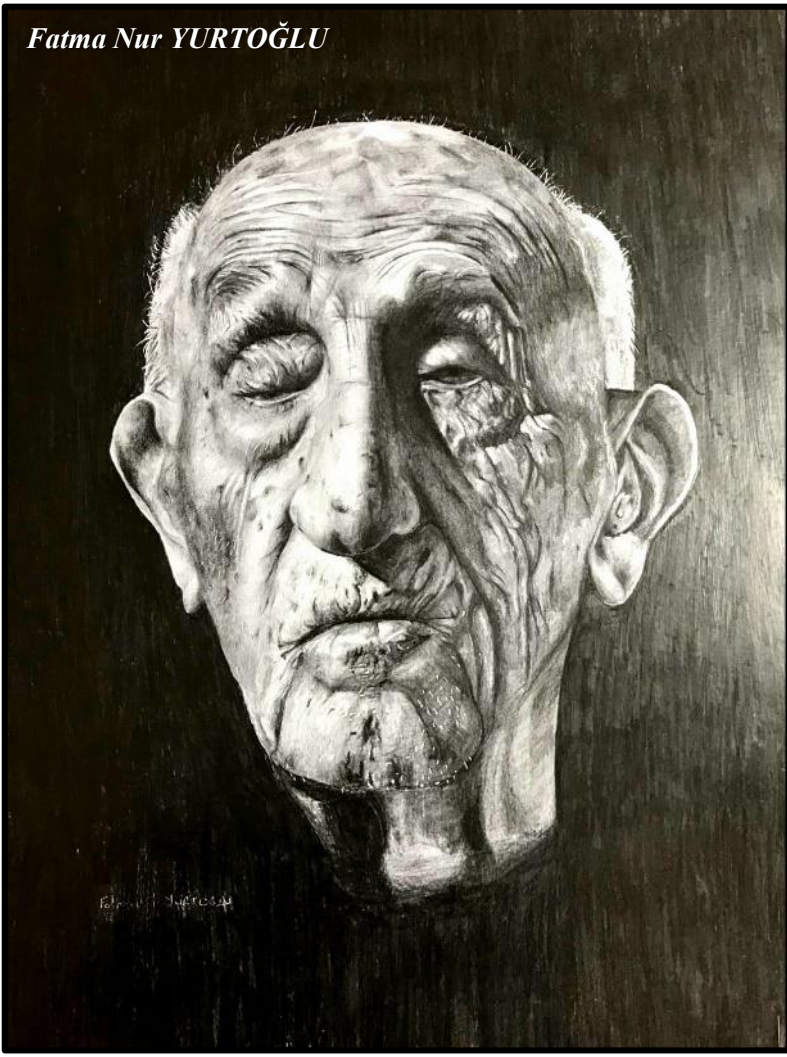
Yıllar boyu hep seni bekledim gelirsin diye
İnanmaz mısın zalim aşka, sevdaya, sevgiye
Yoksun artık nasıl olacak bu beden terbiye
Sevda dediğin bu olmamalı yıldız gözlü güzel

Ömrümün yaprakları bir bir soluyor bak
Söyle sevdayı sevdalıyı zor mu anlamak
Düşlerimi, hayallerimi kendi haline bırak
Sevda dediğin bu olmamalı yıldız gözlü güzel

Hep bir bekleyişle geçti bu garibin hayatı
Gerçek sevda peşinde koşmaktı edebiyatı
Duygularla yoğrulmuştu hissiyatı
Sevda dediğin bu olmamalı yıldız gözlü güzel

Merve ÇELİK
GÜN

Gün gökyüzüyle başlar ve biter, yeryüzü sadece itaat eder.

Semra ERDEM

EĞİTİMDE AİLENİN ÖNEMİ

Eğitim ailede başlayan ve okulda devam eden bir süreçtir. Hepimiz konuşmayı, yürümeyi, sevmeyi, sevilmeyi, ve saygı duymayı ve daha birçok davranışı ailemizle öğrenmeye başlarız. Ailede başlayan eğitimimiz okul sürecinde bize en büyük yol gösterici olacaktır. Ailede çocuk sevgi ile yetiştirilmeli, cesaretlendirilmelidir.

Eğitim ve öğretim sürecinde okul-veli-öğretmen ve öğrenci iş birliği en önemli unsurlardan biridir. Bu iş birliği çocuğun okul hayatında önemli bir rol oynamaktadır. Çocuklarımızı okula gönderip sadece okulda geçirdiği birkaç saat boyunca bütün her şeyi öğrenip, başarıya ulaşmasını beklemek hem çocuğumuza hem öğretmenlerimize çok büyük bir haksızlıktır. Biz anne baba olarak üzerimize düşen görevleri yerine getirirsek eminim ki başarıya ulaşmak çocuklarımız için daha kolay olacaktır. Öğretmenlerimizle gerektiği kadar iletişime geçerek, çocuğumuzu dinleyip onu destekleyerek eğitim hayatındaki eksikleri en aza indirmiş oluruz.

Eğitim ve öğrenmenin yaşı yoktur. Çocuklarımızla birlikte, onlarla ders çalışarak ve olabildiği kadar onlarla zaman geçirerek hem sosyal hayatta hem de eğitim konusunda ne kadar çok eksikim olduğunu fark ettim. Onlarla birlikte daha çok büyüyor daha çok öğreniyorum. Yeri geliyor eğlenerek öğreniyoruz ve bu bizi çok mutlu ediyor. Yarışmalarla birlikte hazırlanıyoruz, sınavlara birlikte çalışıyoruz. Kazandığımızda hep birlikte sevinip, kaybettiğimizde birbirimize destek oluyoruz.

Ben bir anne olarak çocuklarımızın okuması vatanına milletine hayırlı insanlar olmaları için elimden geldiği kadar çaba göstereceğim. Hayatlarıyla ilgili ne karar alırlarsa alsınlar saygı duyacağım. Onlara doğruyu ve yanlış her daim anlatacağım. Bizler elimizden geldiği kadar çocuklarımızın arkasında durursak onların başaramayacağı ve üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey söz konusu olamaz. Çocuklarımızın güvenini kazanıp her daim onların yanında olmalıyız. El ele vererek bizler her şeyi başarırız.

Asla unutmamalıyız ki, çocuğa verilen emek asla boşa gitmeyecek olan en büyük yatırımdır.

Cennet BAYRAKAL VEFALI DOST

Her birimiz yaşamdan ölüme giden yolda, adı Dünya olan gemide, başka başka limanlara demir atan yolcularız. Bu limanlarda öbek öbek gönül korosu; sarmal bir hal almış yaşamların, gökkuşağın yedi renginde olduğu gibi, hüznün bulutlarını gözyaşı damlalarıyla, umut ışığıyla dağıtanların şarkısını seslendirirken, vefalı dostlar çıkıyor karşına. İki yürek arasında yürek yolu kuruyor. Kan ve kemik tüm insanlarda bulunurken yürekler neden farklı farklı diye sormadan edemiyor insan. Öylesine omuz veriyor ki sana; birlikte ağlamaktaki tatlılığı, mutlu olmak için her şeyin yolunda olması demek olmadığını hatırlatıyor sana. İncitmemek için sezdirmeden siliyor göz yaşını. Senin derdin benim derdim demeden kendi derdi gibi görüyor derdini. Can bağıyla öylesine bağlı ki kan bağı aratmıyor sana. Gölge oluyor, salımı karşıya geçirmen için el oluyor. Yüreğine yürek sesine ses oluyor. İncinebilir diye zor günlerin insanı vefalı dost konuşmuyor. Kitap oluyor. Sen o kitapta okuyorsun:

Dertlerin insanı olgunlaştırdığını, kader okuna kalkan olmadığını, kaderin de tanrının bir ikramı olduğunu, maksada sabırla ve vefalı dostlarla erişildiğini.... ve dost kitabının son sayfasındaki son söz insan iliklerine kadar hissediyor.

Son sözü alın yazısı söyler..

Savrulmuş duygulara

Ağlayan yüreklere

Vuslata aşık gönüllere

Umudu canlı tutan zihinlere

Sükutu derin bedenlere nefes olan güzel insan, vefalı dost minnetle...

Şevket GEDİK

ÇAY VE KORONA

Korona olmasaydı vatanında,
Sadece çayla kalacaktın aklımda,
Musallat ettin şu illeti dünyaya,
Hasret kaldım çaya, tütüyor burnumda.

Öğretmenler odası yetim kaldı
Çay kazanıyla aramız şekerdi, baldı.
Boş bardakların parıltısı gözümü aldı.
Hasret kaldım çaya, tütüyor burnumda.

Şevket der ki bitsin artık şu illet,
Çaya o zaman kavuşurum elbet,
Çaysızlık neymiş görsün bütün millet,
Hasret kaldım çaya, tütüyor burnumda.

Berrin BULUT

Şeyma TUĞAÇ TAVUS KUŞU

Tavus kuşunun kanatları çok güzeldir. Öyle güzeldir ki insanı alıp götürür başka bir aleme, başka bir iklime. büyülenirsiniz. Beğenilmek, övülmek, üstün özelliklere sahip olmak güzeldir elbet, ama bu özelliklere sahip olmak; bilinmek, tanınmak isteğini de beraberinde getirir. Tavus kuşunun hikâyesini bilir misiniz?

Hz. Mevlana anlatıyor: “Ovada bir tavus kuşu, kendi gagasıyla kendi tüylerini yoluyordu. Hakîm (hikmet sahibi) biri oralarda gezmeye çıkmıştı. Hakîm, “Ey tavus!” dedi, “Böyle güzel tüylerini nasıl oluyor da kökünden yoluyorsun? Bu süslü kanatları yolup çamura atmaya gönlün nasıl razı oluyor? Hâfızlar senin kanatlarını, tüylerini değerli, üstün görüyorlar, beğeniyorlar da onları Mushaf arasına koyuyorlar. Halk havalanmak, serinlemek için senin kanatlarından yelpazeler yaparlar. Bu ne nankörlüktür, bu ne saygısızlıktır! Seni süsleyenin, o renkleri verenin, o tüyleri nakışlarla güzelleştirenin kim olduğunu bilmiyor musun? Yahut biliyorsun da nazlanmak için mi o tüyleri yoluyorsun? Fakat nice naz vardır ki o naz suç olur; kulu padişahın gözünden düşürür.

Tavus kuşu bu öğütleri duyunca, önce öğüt verenin yüzüne baktı. Sonra da hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Öyle uzun uzun, dertli dertli ağladı ki orada bulunanlar da ağlamaya başladılar. Soruyu soran da cevapsız kaldı, sorduğuna pişman oldu. Üzüntüsünden o da ağlamaya başladı. İçinden de, “Ne diye soruyu boş yere sordum? Gamlarla, kederlerle dolu imiş. Ben bu soruyla onu coşturdum, derdine dert kattım.” diyordu. Tavusun yaşlı gözlerinden toprağa damlayan yaşların her damlasında yüzlerce cevap vardı. Tavus, ağlaması bitince dedi ki: “Haydi git işine! Çünkü sen kokuya ve renge kapılmışsın. Şunu görmüyor musun? Bu kanatlar yüzünden bana her taraftan yüzlerce bela gelmekte. Nice merhametsiz avcı, bu kanatlar için, bana her tarafta tuzaklar kurmadalar. Nice okçular yine bu kanatlar için bana ok yağdırıyorlar. Mademki bu kazadan, bu beladan ve bu fitnelerden kendimi korumaya gücüm yetmiyor, çirkin ve tiksinti verir bir hale girmem benim için daha iyi. Böylece şu dağda, şu ovada beladan kurtulmuş olurum. Ey yiğit! Kanatlarımın rengi ve güzelliği, bana kendimi beğenme, üstün görme sebebi olmuştur. Kendini beğenmek ise sahibine yüzlerce bela getirir.”[1]

Merve ÇELİK OLAYDIM

Dil-i yâr için ah u efgân olaydım
Râh-ı kûy-i yâre taş u turab olaydım

Leb-i yârin susuzluğuna çâre için
Değdiği bahtiyâr bir kadeh olaydım

Esrar-ı çesm-i siyahında yolun yitirip
Ol karanlıklarda hiç u penâh olaydım

Bir nun içre âb-ı zemzem sunduğum
Kadd-i elif huzurunda bir mim olaydım

Zindân-ı dünyada nur yüzün hasretlisi
Ukbâda pür-ümit âdem-i Garip olaydım

Çağımızın en büyük hastalığı okçuluk olsa gerek; yani haset etmek hem haset eden hem de haset edilen kişiyi yaralar. İllaki insan güzel meziyetlerle donatılmış bir varlıktır. Mutlaka bir işi daha güzel yapan vardır. Başarılı ve iyi bir insansak oturup kanatlarımızı yolalım mı? Kendini aşırı derecede beğenmek ve haset etmek bir hastalıktır. Ya da bu hastalıklardan kurtulmanın yollarını arayalım. Haset etmek bir anlamda kendi halinden ve Allah’ın sana layık gördüklerinden memnun olmamak demektir. Haset etmek dünya ve dünyalıkları çok sevmek, haddinden fazla dünya için yaşamaktır. Allah bu dünyaya sineğin kanadı kadar değer vermiyorken nedir bu hırs, haset, nefsinle ve gözlerinle kardeşini bunca yaralama, parçalama isteği?

Dünya sevgisi kalpten kalkınca kime ne verildiği, kimin ne aldığı, ne yediği, nereleri gezdiği sizi hiç rahatsız etmez. Çünkü siz ömrünüzü bereketlendirmenin çarelerini ararsınız ve gereksiz işlerle uğraşmaya vakit bulamazsınız. Allah’ın rızasını kazanmak için koşturur, mücadele eder, nerede dertli görseniz onun derdine derman olur, nerede yaralı görseniz onu yaralarına merhem olursunuz. Tek gayeniz Allah’ı memnun etmek olursa tevekkülünüz artar, maneviyatınız güçlenir ve madde sizin için önemsiz, sadece günlük ihtiyaçlarınızı karşıladığınız bir araç haline dönüşür.

Nice peygamberler ,alimler geldi geçti bu dünyadan. Belki bir lokma, bir hırkayla ömürlerini tamamlayanlar oldu. Yattıkları hasırın izleri, yüzlerine çıktı. Yeri geldi aklıktan karınlarına taş bağladılar. Allah onlara nice zenginlikler vaat etti; ama onlar neden sade ve mütevazî yaşamayı tercih ettiler. Hiç düşündün mü? Neden? Çünkü farkına vardıkları hakikat, onları sadeleştirdi, saflaştırdı. Ondandır mütevellit et de yesen soğan da yesen karnın doyar. İpek de giysen basma da giysen üstün örtülür. Önemli olan hakikate ermektir. Sana layık görülene hürmet etmendir. İçindeki duyguları dönüştürmeyi öğren. Hırsını, beğenilme arzunu, kıskançlığını, öfkeni, umutsuzluğunu sevgiye, ilim öğrenmeye, yardım etmeye, huzura dönüştür. Her daim verilenlere şükret, verilmeyene “Eyvallah!” de. Eyvallah....

Sümeyye ÖZDAMAR
ÇOCUKLARIM İÇİN...
BİR BAHAR HİKAYESİ

Barrin BULUT

Güneşli, güzel bir güne, içinde tarifsiz bir mutlulukla gözlerini açmış Bahar. Her sabah olduğu gibi odasının penceresinden dışarıya bakmış ilk olarak. Evlerinin önündeki parkı, pencerenin önündeki küçük erik ağacını pek bir severmiş. Erik ağacının kuru, cansız dallarının yeşerip tomurcuklanmasını heyecanla izlemiş. Ama o sabah bir farklıymış sanki. İçi içine sığmamış mutluluktan Küçük erik ağacı bir mucize gibi baştan ayağı bembeyaz çiçeklere bürünmüş çünkü. O erik ağacının altında yemyeşil kırlara uzanıp, gökyüzünü seyretmek geçmiş içinden bir an önce. Henüz yedi yaşında olmasına rağmen hayatın insanlara sunduğu güzellikleri görüp küçük şeylerden mutlu olmayı bilirmiş bu güzel kız. Adı gibi bahar sevinci taşımış hep içinde. Ağzı dualı babaannesi, bir nisan sabahı doğduğu için koymuş bu ismi ona: 'Adı gibi hep bahar, hep yemyeşil kalsın; canlı, cıvıl cıvıl, mutlu bir çocuk olsun.' demiş ismini koyarken. Gerçekten de Bahar, adı gibi etrafına bahar sevinci getiren bir çocukmuş. Ailesini, arkadaşlarını, okulunu, hele hele küçük kardeşi Ertuğrul'u çok severmiş.

Odasından sevinçle çıkıp annesinin yanına koşmuş Bahar. Annesi: 'İyileştin mi yavrum iyice?' deyip ateşine bakmış. İki gündür çok ateşi varmış çünkü Bahar'ın. Annesinden gizli terli terli dondurma yemiş okul çıkışı. O kadar hastalanmış ki yatağından çıkacak, çok sevdiği okuluna bir daha gidecek hali olmamış. Gece boyunca ateşten dolayı sayıklayıp durmuş. Kötü kötü rüyalar görmüş. Annesi başından bir an olsun ayrılmamış. Bahar hatasını anlamış. Bu yaşadıkları ona iyi bir ders olmuş böylece. Eğer sağlığınıza dikkat etmezsek sonuçları ne kadar kötü olur, yaşayarak öğrenmiş. Bu yüzden böyle bir sabaha başlamak onu çok mutlu etmiş. Annesi telaşla kahvaltıyı hazırlıyor, babası da endişe ve merakla televizyondan haberleri izliyormuş. Haberlerde ise hep bir virüsten bahsediliyormuş. Çok hızlı yayılan ve insanları öldüren bir virüsmüş bu. Dün gece ateşler içinde yatarken gördüğü kâbusun içinde hissetmiş kendini. Birden televizyonun sesinin yükselmesiyle annesinin de endişelendiğini ve dualar okuduğunu görmüş. "Allah'ım sen ülkemizi ve sevdiklerimizi bu felaketten koru!" diye dua ediyormuş annesi. Babasının yüz ifadesinden- ne kadar belli etmemeye çalışsa da- bunun hayatları için önemli bir şey olduğunu anlamış. 14 Mart 2020 tarihinin içindeki mutluluğa, okula gitmek için atan kalbine bu virüsün engel olacağını nerden bilirmiş. Anne babasının bu hallerine, onun "Günaydın!" deyişine bile sevinçle karşılık vermemelerine aklı karışmış Bahar'ın. Yine de odasına gidip okul kıyafetlerini heyecanla giyinmeye başlamış. Okula geç kalmamalıymış. Çok heyecanlıymış, çünkü öğretmenini ve arkadaşlarını çok özlemiş. Koskoca dört gün bir de hafta sonu ile birleşince nerdeyse bir haftadır okula gidememiş. Arkadaşlarını görecektir diye kalbi pır pır atıyormuş Bahar'ın. Annesi o hazırlanırken odaya gelmiş, onu kucağına oturtup şefkatle: "Benim güzel kızım hazırlanıyorsun ama, ne yazık ki okula bir müddet daha gidemeyeceksin." demiş. Bu virüsün ne kadar tehlikeli olduğundan çok çabuk yayıldığından, sokağa çıkma yasağından anlamsız birtakım kurallardan, insanların kurallara uyduklarında bu hastalığın ülkemizi terk edeceğinden ancak bu şekilde normal hayatlarına dönebileceklerinden bahsetmiş annesi. Öğretmeninden ve arkadaşlarından kısa sürede olsa ayrı kalmak... En çok bu haber üzümüştü Bahar'ı. Sevinci sönmüş Bahar'ın, gözleri bulutlanmış. Çünkü öğretmeni ve arkadaşlarıyla 23 Nisan için çok güzel bir gösteri hazırlıyorlarmış. Şimdi her şey yarım mı kalacakmış?

Kahvaltı sofrasına geçtiklerinde babası da anlatmaya başlamış bu hastalığı. Korona adlı bu virüs Çin diye bir ülkeden tüm dünyaya yayılmış. Dünyadaki bütün insanlar bu tehlikeli hastalıkla mücadele ediyormuş. Eğer insanlar dikkatli olmazlarsa bu virüs onları çok hasta edip, hatta öldürebilirmiş bile. En çok da yaşlı insanları etkiliyormuş bu hastalık. Bir tanecik babaannesini düşünmüş Bahar ve ağlamaya başlamış.

Ne yani babaannesi de bu hastalığa yakalanıp kendisi gibi yataklara mı düşecekmiş. Bu hastalığın bir ilacı da yokmuş üstelik. "Bilim insanları bir ilaç bulana kadar bazı kurallara sadece dikkat etmek lazım kızım." deyince babası, içi rahatlamış biraz. Ellerin devamlı sabunla yıkanması, kimseyle temas etmemek hatta gerekmedikçe evden dışarı çıkmamak gerekliymiş. Dışarı çıkıldığında da maske takmak şartmış üstelik. Mesafe, maske, hijyen kuralına uymak yeterliymiş şimdilik.

O günden sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmamış. Çocukların ve yaşlıların sokağa çıkması yasaklanmış önce. En çok da buna çok üzümüştü Bahar. Çünkü bu hastalık bitene kadar okula gidemeyecekti. Neyse ki öğretmenleri onun evde sıkılmasına ve derslerinden geri kalmasına fırsat vermemiş bu süreçte. "Uzaktan eğitim diye bir dönem başlıyor, çocuklar! " demiş öğretmeni. Derslerinden geride kalmamaları için elinden geleni yapmış. Her gün canlı dersler yapmış, etkinlik ödevleri vermiş. Evde canı sıkılmasına bile vakit bulamamış böylece. Üstelik öğretmenin verdiği etkinlikler çok da hoşuna gidiyormuş. Evleri bir okula dönüşmüş sanki. Derslerini televizyondan takip ediyor, öğretmenin bilgisayarından yaptığı canlı derslere sabırsızlıkla bağlanıyormuş. Bu sayede odası birden sınıfa dönüşüyor, arkadaşlarıyla bir araya gelebiliyormuş.

Günlük yaşantıları gün geçtikçe değişmeye başlamış. Sanki sihirli bir değnek herkesin üzerine dokunmuş da ve her gün yapılan şeyler yapılamaz olmuş. Artık herkes, her yerde maske takıyormuş. Hatta ellerine eldiven takıp, dezenfektan ve kolonyayla gezen insanları gördükçe kendisini bir film karesinin içinde hissediyormuş Bahar. Bir uzaylı filmi gibiymiş sanki. Herkes ağzı maskeli, elleri havada bir robotmuş gibi hareket ediyormuş. Tabi kurallara uymada titizlik gösterenlerin kahraman olduğu bir filmmiş, bu. Bir de kurallara uymayanların olduğu kötü kahramanlar varmış ki onlara içten içe çok kızarmış Bahar. Çünkü bu kötü kahramanlar onların eski yaşantılarına, güneşli güzel günlere kavuşmalarına engelmış. Bu hastalık bu insanlar yüzünden çoğalıyor, sağlık çalışanlarını ve Fahrettin amcayı zor durumda bırakıyormuş.

Yazının Devamı

Fahrettin amca ülkemizin sağlık meseleleriyle ilgilenen koca yürekli iyi bir insanmış. Bu filmin baş rolünde olanlardan ve diğer başrol oyuncularını yönetenlerden biriymiş. Bir de Ziya amca varmış ki başta okulları tatil edenin, o olduğunu zannetmiş ve ona çok kızmış. Zaman içerisinde öğrenmiş ki aslında o da eğitim meseleleriyle mücadele eden ve okul eksikliğini gidermek için pek çok yenilik yapan çok iyi kalpli, güzel bir insanmış. Öğretmenlerinin ve öğrencilerinin iyiliğini istemiş hep. İşte günler böyle böyle geçerken bu virüs, alınan tedbirlere uyanlar ve sağlık çalışanlarının mücadelesi sayesinde etkisini yavaş yavaş yitirmeye başlamış. Eskisi gibi parklarda koşup oynayabileceği günler yaklaşıyormuş nihayet.

Günlerden bir gün babası uzak bir şehirde yaşayan babaannesini alıp evlerine getirmiş. Bahar ve Ertuğrul sevinçten havalara uçmuşlar. Çünkü çok sevdiği babaannesi yasaklardan dolayı evinden dışarı bile çıkamıyormuş. Hatta günlük alışverişini bile yapamıyor, babaannesinin alışverişini iyi kalpli genç insanlar yapıyormuş. Ne çok iyi kalpli insan var diye seviniyormuş Bahar, adına yaraşır iyimserlikle...Şehirler arası yolculuklar yasak olduğu için bir türlü kavuşamamışlar birbirlerine. Neyse ki yasaklar biraz azalınca babasının ilk işi gidip babaannesini onlara getirmek olmuş. Bir gün babaannesinin dizinin dibinde oturup onunla sohbet ederlerken birdenbire:

-Babaanne ben eski günlerimizi çok özleyorum, diye ağlamaya başlamış, Bahar.

Hep evde olmaktan, hep aynı şeyleri yapmaktan, özgürce koşup oynayamamaktan, hep bilgisayar başında bulunmaktan, sevdikleriyle ancak ekran karşısında görüşebilmekten, onlara sarılamamaktan ve içinde özlediği, hasret kaldığı ne varsa onları yaşayamamaktan dert yanmış Bahar. Uzun uzun anlatmış da anlatmış. Hiç durmadan, bıkmadan anlatmış. Sanki tüm bu hissettiklerini bir tek babaannesine anlatabileceğini düşünmüş o an. Anlattıkça ağlamış, ağladıkça anlatmış. Ağladıkça içindeki üzüntüler sanki bir nehir gibi içinden akıp gitmiş. Babaannesi onun sözünü hiç kesmeden dinlemiş. Anlamış ki bu minicik yavru, yaşına göre artık çok ağır gelen bu üzüntüleri içinde biriktirmiş. Keşke bu sıkıntılara, bu hastalığın yaşattığı bu olumsuz hayata hiç şahit olmasaymış sevgili torunu. İnsanın içini rahatlatan yumuşak bir ses tonuyla Bahar'ı teselli etmeye başlamış.

-Sabır... Biraz daha sabır, Bahar'ım.

-Sabretmek mi? Daha ne kadar, ne zamana kadar? Herkesin dilinde bir sabır kelimesi. Hem sabır nedir ki babaanne? Ben onu bilmiyorum, demiş.

-Sabır şikâyet etmeden beklemektir, yavrum. Hem biliyor musun Allah, sabredenleri çok sever ve sabredenlerle beraberdir. Her kötü olayın ardında güzellikler olabileceğini de unutmamalısın. Karanlık gecelerin ardından doğmayan güneş mi var, kışın ardından gelmeyen Bahar mı? Hem Rabbimiz bizlere: "Sizin şer sandığınız şeyde hayır vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz. ... Bize düşen üzüntüye kapılmadan, vardır bunda da bir hayır, diyerek Allaha teslim olmaktır. " diye buyurmuştur.

Babaannesinin sözleri üzerine bir an düşünmüş Bahar ve hak vermiş babaannesine. Bu hastalık sayesinde artık anne babasıyla daha fazla vakit geçirmeye başlamış çünkü. İkisi de çalıştıkları için sadece hafta sonları tam gün bir arada olabiliyorlarmış aslında. Hep bir koşuşturma halindeymiş annesi. Babasını akşamdan akşama görüyormuş sadece. Hiç vakit geçiremezlerken, babasıyla oyunlar bile oynuyorlarmış artık. Annesiyle de bolca dua ediyorlarmış hasta ve zor durumda olanlar için. Onlar sohbet ederlerken annesi ve babası da gelmiş yanlarına ve onlar da sohbete dahil olmuşlar. Annesi:

-Hayata bakış açımız değişti bu virüs sayesinde. Hayatın anlamını yeniden kavradık böylece. Ne büyük bir nimetmiş değil mi sevdiklerimizle yan yana oturup sohbet edebilmek. İki gün önce babaannenle yan yana geleliyorduk mesela.

-Evet, demiş babası. Bu korona virüsten öğreneceğimiz çok şey varmış. Meğer önceden isteksizce yaptığımız her şeyin kıymetini şimdi delicesine anlıyoruz. Her gün farkında olmadan yürüdüğümüz o sokaklar, eşe dosta selam verip yanlarında çay içebilmek, ailemizle misafirliklere gitmek, yüz yüze uzun uzun dost sohbetleri yapabilmek, alışveriş yapmak, pikniklere gitmek ne büyük lütuftmuş. Meğer nefes alabilmek sahip olduğumuz en büyük nimetmiş. Sahip olduğumuz nimetleri saymaya ve şükür etmeye cümleler yetmez. Meğer hayatta olmak, sağlıklı yaşamak ne güzelmiş, değil mi? Şimdi istesek de olmuyor ne yazık ki...

-İnsanlar evlerine kapanınca dünya kendini tamir etmiş aslında biliyor musunuz? Dünyanın etrafını saran ve zararlı ışınların gelmesini engelleyen ozon tabakasındaki delik kapanmış mesela, diyerek gülümsemiş annesi. Trafik kazaları azaldı, kavga ve dğüşlere ara verildi, sokaklar daha temiz ve sessiz. Otobüsler, dolmuşlar tıks tıks değil. Yemekler dışarıda değil, evlerde ailece yeniliyor. Halk dayanışma içine girdi. Bunlar da benim şer içinde gördüğüm hayır diye saydıklarımın, demiş ve saçlarını okşamaya başlamış Baharın.

- Gececek kızım, gelecek bunlar! demiş annesi. Annesinin sesi kulaklarında yankılanmaya başlamış:

- Gececek kızım, gelecek bunlar!

Bahar bir tek bu cümleyi duyuyormuş artık.

- Gececek kızım, gelecek bunlar!

Bahar zor bir gecenin ardından aralamış gözlerini. Kan ter içinde ve çok halsiz hissediyormuş kendisini. Anne ve babası baş ucunda oturuyor, ağzı dualı babaannesi yan koltukta Kur'an okuyor, saçlarını okşayan annesi:" Gececek kızım, gelecek bunlar!" diyor.

Bahar rüya mı, gerçek mi olduğunu anlamadığı bir sabaha uyanmış böylece. 40 derece ateşle gördüğü bu kötü rüyanın hiçbir zaman gerçek olmaması için dua etmiş içinden ve hayatın anlamını böyle bir rüya ile bile olsa öğrettiği için Allah'a şükretmiş. Meğer tüm bunlar Bahar'ın hastalığından dolayı gördüğü kötü bir rüyadan ibaretmiş.

İki gün sonra- bir bahar sabahı- hayatın kıymetini ve güzelliğini daha çok anlayarak sevinçle öğretmenine ve arkadaşlarına doğru koşan bir 'Bahar' varmış artık, okul bahçesinde.

Recep BÜYÜKGEDİKLİ HAYAT İKİ ÇIĞLIK ARASI

Hayatın adı ilk çığlık sesi
Sonu da duyulan çığlık nefesi
Ben doğduğumda attım ilk çığlığımı
Ben öldüğümde onlar atacaklar son çığlığını
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Bak yine başladı sevda masalı
Kuruluyor hayaller, garipler bahçesinde
Soran yok ki neden ağlarsın?
Tok açın halinden ne anlasın?
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Başladım kurmaya hayallerimi rüyamda
Sınırı yok bahçemin sonsuz hülyamda
Her şey benim sanırdım bu dünyada
Alınmasın isterdim, gönüller bu diyarda
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Her şey bir yapboz misali bakınca
Sabah kalkıyorum, hatırlıyorum maziye dalınca
Hayatın taşlarını koyuyorum yan yana
Dünyalar kuruyorum bir o yana bir bu yana
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Dert ortaklarım da iki çığlık gibi
Biri otuz üçlük tespihim, öteki kanlı yastığım
Bir o yana bir bu yana sallar dururum
Sabaha dek döker gözyaşımı, ağlar dururum
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Her gün selamlarım kapı tokmağımı sessizce
Çünkü ancak o anlar beni dertli görünce
Bana sorar, bugün mutlu musun hayattan?
-Görmüyor musun, üç çizik kaldı hayattan?
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Merak etmeyin söyleyeceğim üç çizigi
Biri namus için vuruşurken sokakta
Öteki vatan için çarpışırken ocakta
Diğerini ne siz sorun, ne ben söyleyeyim yürekte
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Sahi ya bilir misin çığlık niçin sessiz?
Çekmeyen, duymayan bilmez onu, sorun bana siz
Çığlık kadar sessiz, çığlık kadar ıssız
Kalırsan dünyada anlarsın çığlık kadar yalnız
Dedim ya hayat iki çığlık arası.

Samet DEMİRER

Dilek YURDAKUL SESLİ KİTAP

Dinlemek edinilen ilk dil becerisidir. Öğrenilenlerin %85'i dinleyerek gerçekleştirilir. İnsanoğlunun, sözlü gelenek içerisinde kuşaktan kuşağa uzun yıllar boyunca bir anlatma geleneği vardır. Bu gelenek, yazının bulunması ile yazılı ürünler ile çeşitlenmiştir. Günümüzde ise, iletişim teknolojilerinin hızlı değişimine paralel olarak, anlatma geleneği elektronik ortamda yaygınlaşmaya başlamıştır. Bu kapsamda, matbu eserler gerek görsel olarak gerekse sesli olarak elektronik ortamda okuyucuya ulaşmaktadır. Özellikle kitapların sesli ortamlara aktarılması, dinleyicilerin sesli kitap okuma alışkanlıkları artmıştır. Bir kitabı okumak ile dinlemek arasında önemli bir fark bulunmamakta olup, hangi yöntemin takip edildiğinden çok kitap okumadaki hedefe ulaşmak ve kitaptan keyif almak esastır. Çağımız okuyucuları açısından sesli kitap dinlemenin birçok faydası vardır.

Sesli kitap, kitaba erişimi kolaylaştırır. Çağımız insanın kitap okumaya gerek zaman gerekse istek bakımından sınırlamalarının bulunması nedeniyle, dijital ortamda sunulan sesli kitapları dinlemek insanların kolaylarına gelmektedir. Birçok internet sitesinin cüzi bir üyelik ücreti veya ücretsiz bir şekilde bu hizmeti sunuyor olması, sesli kitaplara ulaşımı kolaylaştırmaktadır. Sesli kitapların, profesyonel seslendirme sanatçıları tarafından okunduğu için, dinleyici eseri, sayfada olduğundan daha canlı bir şekilde algılamakta ve içinde kendini bulmaktadır. Sesli kitap dinleme, duyma duyusuna ilişkin olması nedeniyle, görme engelli ya da okumada sıkıntı yaşayan okuyucular için kolaylık sağlar. Okumada zorluk çeken genç öğrenciler için sesli kitapları dinlemek öğrenmeyi çok daha kolay bir süreç haline getirir. Dinleyici, dinleme faaliyetinin yanında, diğer işlerini yapabilir. Ellerinin serbest olması nedeniyle elleriyle, gözlerine gerek olmaması nedeniyle gözleriyle başka bir iş yapabilir.

Ülkemizde sesli kitap dinleme alışkanlığında kadınların üstünlüğü dikkat çekmektedir. Sesli kitap platformlarından Dinlebi tarafından açıklanan raporda, dinleyicilerin %61,7'sinin kadın, geriye kalan %38,3'ünün ise erkek olduğu belirtilmektedir. En çok dinleyen yaş grubu 35-44 aralığındadır. Kitap dinleyenlerin ise en çok 22:00-00:00 saatleri arasının tercih edildiği görülmektedir. En çok dinlenen kategoride ilk sırada romanları görmekteyiz. Nitekim, en çok dinlenen arasında, Gülseren Budayıcıoğlu'nun "Madalyonun İçi", Sabahattin Ali'nin "Kürt Mantolu Madonna'sı ve Dostoyovski'nin "Suç ve Ceza" adlı romanları bulunmaktadır. En çok sesli kitap dinleyen şehirler arasında; İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Diyarbakır, Gaziantep gibi şehirlerin geldiği görülmektedir.

Modern yaşam alanında sesli kitaplar günlük yaşamın vazgeçilmezi, insanoğlunun önemli bir alışkanlığı haline gelmiştir. Ev işi yaparken, spor yaparken, toplu taşımada giderken, trafikte, mutfakta; kısacası hayatın her alanında kitap dinleyenlerin sayısı artmaktadır. Pandemi sürecinde evde daha çok vakit geçiren insanlar, sesli kitap dinlemeyi bir alışkanlık haline getirmektedir. En iyi arkadaşımız olan kitaplar okunmayı beklemektedir. Okuyamıyorsak dinleyerek yeni mekan, zaman ve olaylara dahil olmalıyız. Bilgi sahibi olmanın kıymetli olduğu zamanımızda kitap okumanın, kitap dinlemenin önemi her zaman var olacaktır.

Dilek ÖZDEK UNUTAMADIĞIM CÜMLE

Yıl 2011...O yıl henüz atamam yapılmamıştı. Ben de içimdeki öğretmenlik arzusuyla ücretli öğretmenliğe başvurduğum ve nihayetinde ücretli öğretmenlik için çağırıldım. Bir ortaokulda Türkçe öğretmenliği branşında görevlendirildim. Bu arada, bu okul Van/ Erciş'te idi.

İlk gün büyük bir heyecanla okula gittim. Son derece olumlu bir ortamla karşılaştım. Fakat benim birtakım endişelerim vardı. “ Öğrenciler beni nasıl karşılar, onlara faydalı olabilir miyim?” gibi kafamda türlü sorular vardı. Başta bana karşı biraz mesafeliydiler ama zamanla bu mesafe kapandı. O okulda bir dönemi acısıyla tatlısıyla kapattık.

Sene sonu yaklaşıyordu. 6. Sınıflardan bir şube bana veda partisi hazırlamış. Öğrencilerin heyecanı görülmeye değer. Bir şeyler yapacaklarını hissediyordum ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. O gün geldiğinde beni sınıfa davet ettiler. Sınıfa girdiğimde gördüğüm manzara harikaydı. Bayram yeri misali her yer rengarenk süslenmiş, herkes evinden karınca kararınca bir şeyler getirmiş, beni bekliyorlardı. Sınıfa, okuldaki diğer öğretmen arkadaşları da davet etmişlerdi. Onlar da art arda sınıfa geldiler ve benim yaşadığım şaşkınlığı onlar da yaşadılar. Öğretmen arkadaşlardan birisinin : “ Hocam, kendinizi bu kadar kısa bir sürede nasıl bu kadar sevdirdiniz?” demesi de beni çok mutlu etti. Öğrencilerim bana ufak tefek hediyeler de almışlardı. Kızım için, ablasına, annesine patik ördürenler, bir çift bebek çorabı alanlar, kolyeler, yüzükler.. Bir sürü masum hediye... Tabi beni en çok mutlu eden şeyi, en sona saklamışlardı. Sınıfın neredeyse tamamı bana mektup yazmıştı. Mektuplardan birinde hiçbir zaman unutamadığım cümleler yazıyordu: “ Öğretmenim, siz gelmeden önce biz Türkçeyi hiç sevmiyorduk. Biz sizin sayenizde Türkçeyi sevdik.” Bu cümle benim için o kadar değerli ve o kadar anlamlıydı ki ... Anladım ki işini sevgiyle yapar, karşındaki insana da sevgiyle yaklaşırın başarılı olursun.

Mektubun geri kalanını gözyaşları içinde okudum. Ve kendime dedim ki: “Dilek, doğru yoldasın. Bu yoldan şaşma. Öğretmen olmaktan vazgeçme.” Vazgeçmedim de. Aradan geçen onca yıla rağmen pes etmeden çalıştım ve sonunda atandım. Umarım mesleğimde her daim bu gururu yaşayacak işler yapabilirim.

Merve ÇELİK YALNIZLIK

Yalnızlık taş gibi ağır,
Gece gibi karanlık,
Sükût içinde sükût,
Boğaza düğümlenen bir lokma,
Sıra sıra akan gözyaşları.
Zordur o taşı kaldırmaması,
Zordur karanlıklara alışması,
Zordur sessizlikle konuşması
Ve o bir lokmayı yutmak
Yalnızlıkta pek bi zor!

Merve ÇELİK EŞYANIN DİLİ OLSA

Eski bir evdi içine girdiğimiz. Geçmişin, anıların eskittiği bir ev. Bu ev rahmetli babaaanemle dedemin idi. Eve girdiğimde bende her zaman olduğu gibi yine tesiri izah edilemeyecek duygular vuku buldu. Küçükken bana koskocaman gelen bu ev şimdi küçücük geliyordu. Odaları, pencereleri, balkonu... Burada dört aile ,dört kuşak nasıl yaşadılar acaba? Tahammül mülkü yıkılmamış insanlar daha ziyade imiş vesselam. Neyse başladık evi dolaşmaya burnumuzda

keskin bir koku eşliğinde. Siz deyin rutubet, ben diyeyim yılların yaşanmışlıkların esansı. Bu koku eşliğinde başlıyoruz dolapları karıştırmaya varsa ihya edilecek eşyaları tespitte. O an gözüme sedirin ardındaki pencere ilişiyor ve akabinde diğer pencereler. Nasıl da sımsıkı kapatılmış örtülerle! Üstad Necip Fazıl'ın deyimiyle adeta gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi. Sanki gün hiç doğmuyormuş, hiç batmıyormuş ; zaman durmuş gibi bu evde. Eşyalarda geziniyor bakışlarım gayri ihtiyari, arasında zamana meydan okuyanı da vardı okumaya yorulanı da . Orada anladım ben eşyanın sadece kullanıldıkça değil kullanılmadıkça da eskiyebildiğini.

Derken dolaptan iki tepsi bir de çekmecedan seccade çıkmıştı. Ben de bunların taliplisi oldum. Eski eşyalar ilgimi çekiyordu işte. Bir tepsinin ve bir seccadenin elbette ki yenisi , daha güzeli , daha kaliteli alınamaz mıydı ? El cevap: Alınabilirdi. Ama bu eskiler bir başka idi. Şimdi siz diyeceksiniz ki: “ Eskiye itibar olursa bit pazarına nur yağardı.” diye. Lakin bu eskiler o eskilerden değil maalesef. Bunlarla aramda bir rabita ve beni kendisine çeken bir gizem var. Kim

ya da kimlerin, ne zaman, hangi sebepten , nereden aldığını bilmediğim ve hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim bu eşyaların serüvenleri benim fakirhanemde devam edecekti. Dile gelseler belki söylerlerdi. Kimler, neler neler ikram etmişti bu tepsilere; hangi önemli günlerde gecelerde kullanılmıştı? Peki ya bu seccade, bu seccadede kimler namazlarını Mevlâ'ya eda etmişti? Sahi onları kullanan ellere ne olmuştu !? Cevapları muhal sorular. Sonra aldım bunları, bir güzel geçmişin tozlarından arındırdım ve 21. yüzyıla hazırlayıverdim. Üzerinden aylar geçmesine rağmen baktıkça bende anıt gibi duran bu eski eşyalarla zaman zaman konuşurken buluyorum kendimi. Konuşan dilim değil elbette bakışlarım oluyor. Onları kullanıp göçüp gidenler gibi ben de onların hayatlarına dokunuyorum şimdi. Göçüp gittiğimizde bizden de geriye hatıra olarak kalacaklar. Kaç ömür eskidi ise üzerlerinde, bizim de eskiyecek miydi ömrümüz acaba? Ne kadar hazin! Düşünüyorum da bir insanın ömrü bir eşyanın ömrü kadar olamıyor çoğu zaman . Belki de o yüzden bir eşyadan daha çok ihtiyacı var insanoğlunun ilgiye ve sevgiye. İnsanın değer görmediği bu yüzyılda eşyaların anılarına hele ki eski eşyaların anılarına değer vermek fantastik bir kurgu olsa gerek. Eşyaların dili olsa demiştik ya aslında kendi lisanları var onların lisan-ı halleri. Onlar zaten çok şey anlatıyorlar bizlere ama anlayabilene...

Merve ÇELİK
ŞÜKROLSUN

Gece idim gün eyledin.
Eğri idim düz eyledin.
Kendine bir kul eyledin.
Şükrolsun Mevlâm sana.

Toprağı insan eyledin.
Bilmezdim bilir eyledin.
Günahlarım setreyledin.
Şükrolsun Mevlâm sana.

Derdime derman eyledin.
Yareme merhem eyledin.
Sen gönlümü şâd eyledin.
Şükrolsun Mevlâm sana.

Dünyada ıslah eyledin.
Uçmağa bir yol eyledin.
Kuluna imdad eyledin.
Şükrolsun Mevlâm sana.

Garibî mümtaz eyledin.
Ömrün bahtiyâr eyledin.
Yolunu pür-nûr eyledin.
Şükrolsun Mevlâm sana.

Kudret KAYMAZ
YUVA

Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesine nispet eder gibiydi hava. Buzsa buz, kasvetse kasvet...Sanki otuz yıllık ömründe ilk defa yaşıyordu böyle bir günü. Belki de yaşamıştı ama bu gecede daha garip ve ağır bir hava hüküm sürüyordu.

Niye ağır olmasındı ki?

Ellerini cebine soktu ,daha çok büzüldü ısınabilmek için. Şairlerin nasıl şiir yazdığını daha iyi anlıyordu bu haliyle. Yalnızlık, soğuk, hüznün, yüreğinde kalan mutluluk kırıntılarıyla şiir yazmamak garip karşılanırdı herhalde.

Gece buzdan bir duvar
Örüyor gönlümün üstüne
Bahar gelse ne olur
Bende zaten hep yokluk

Aklına gelenleri kağıda dökmek istemedi. Onlar bari yolculuğuma eşlik etsin, diye düşündü.

Evin önüne gelince düşüncelerinden sıyrıldı. Annesiyle yaşadığı ,babasından kalma bu ev onun karamsar havasına rağmen hep ayakta ve fıstık yeşili rengiyle bak hala umut var der gibiydi.

İşsizdi. Bu yaşa gelmiş evlenememişti. Kendince hayata anlam katabileceği pek çok şeyden mahrumdu.

Zile davrandı ama annesi çoktan kapıyı açmıştı. Çocukluğundan beri eve geldiğini hisseder gibi açıverirdi kapıyı.

İçerden soba kokusuyla karışık tarhana kokusu yayılıyordu. Belki de en sevdiğim koku diye düşündü. Şair ruhuna bu koku da bir iki dokunuş yapmıştı besbelli.

Anası merak etmişti ama bir şey sormadı. Gittiği iş görüşmesi iyi geçmemişti anlaşılın.

Yemekten sonra anasına olanları anlattı. İş görüşmesine gitmişti ama istediği gibi geçmemişti görüşme. Edebiyat okuduğuna sevinse mi üzülse mi bilmiyordu.

Elif KOÇAK

Şair olmasında çok büyük katkıları vardı ama iş bulamadıktan sonra da bir anlamı yoktu.

Anasının ellerinden tuttu:

-Canım anam sen merak etme bir şekilde hallolacak her şey dedi.

Anası sıcacık gülüşüyle bakarak başıyla onayladı.

Gece bitip yatağına uzandığında yine de şükretti. Anasının onu derleyip toparlaması olmasa ayakta duramazdı. Ona sığınak olmuştu her sıkıntısında. Sadece bir ana değil bir yuvaydı onun için.

İnsanların yuvasını yanlış yerde aramasına hayıflandı. Yine düşüncelere dalmış, uyku trenini kaçırmıştı.

Kalkıp her daim ona yarenlik eden defterine sarıldı. Babasından yadigar divit kalemi eline aldı. Sanki o düşünmüyordu da parmakları kendiliğinden yazıveriyordu mısraları.

Gönül gözüm kıymetlim,
Anamdır yuva bildiğim.

...

Defteri kapattı ve uykuya daldı.

Sabah kalktığında evde garip bir sessizlik vardı. İçeriye ısıtan soba sönmüş, etraf buz kesmişti. Bir an içi ürperdi.

Salona vardığında anasını seccadesinin üzerinde secde eder vaziyette buldu.

Seslendi, ses yok. Seslendi, ses yok. Sanki sesi taa fizandan geliyordu da cevap veren yok. Ve artık yuvası yok.

Kırılan koluma mı yanayım

Yıkılan yuvama mı

Senle geçen günlere mi sevineyim

Sensizliğin yasına mı bürüneyim.

Recep BÜYÜKGEDİKLİ MEMLEKETİMİ ÖZLERİM

Yarımı olmayan günlerin bitiminde,
Sana kavuşmak ümidiyle yaşıyorum.
Kaybolmak için gecenin serinliğinde,
Seni karanlığın kucağında arıyorum.

Sensiz yaşamının çok zor olduğunu,
Bu sevdanın yokluğunda anladım.
Gözlerimin ansızın bir sel olduğunu,
Kucağıma düşen damlalardan anladım.

Sen ne güzel yüreklere yâran
Hülyalarımın yokluğunda derdime derman
Kalbimin dört bir köşesinde duran
Olmuşsun yazgısız dillere destan.

Bir sevda ki bu, gönüllerin tutkusu
İçimde uyanır, kavuşmak arzusu
Senin adın anıldığı zaman uykusu
Kaçar gider gözlerimin muştusu.

Dilek TEKAÛT EBEVEYNLERİN OKUL BAŞARISINDAKİ ROLÜ

Öğrencinin akademik başarısını etkileyen birçok unsur vardır. Birçok kişi zekânın başarılı olmak için yeterli olduğunu düşünse de yan becerilerle desteklenmedikçe zekâ işlenmemiş bir elmas gibidir. Çocuğun başarısında iç disiplin, verimli ders çalışma becerileri, dinleme becerisi, motivasyon ve kişisel özellikler gibi etkenler önemli rol oynar. Okul başarısı, çocuğun göstermiş olduğu gayret ve çaba sarf etmesiyle ilgili bir durumdur. Bu çaba çoğu zaman çocuğun ebeveynlerinin tutum ve davranışları ile alakalıdır. Çünkü çocuk kendini ilk kez aile ortamında ifade eder. İlk kez cümle kuruşu, ilk sayı sayması, yürümesi ve temel becerileri kazanması yine bu ortamda gerçekleşir. Bu sebeple ebeveynlerin tutumu okul başarısında oldukça önemlidir.

Tabii ki her anne-baba çocuğunun başarılı olmasını ister. Bu yüzden çocuğunu desteklemeli, motive etmeli, teşvik etmelidir. Maddi ve manevi olarak çocuğun yanında ve arkasında olduğunu hissettirmek bile başarılı olmasını sağlayabilmektedir. Çocuğun başarılı bir eğitim hayatı geçirebilmesi için ebeveynlere önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Örneğin; eleştirmeyip farkına vardırarak, çocuktan beklentileri yeniden gözden geçirmek, çocuğu iyi tanıyıp ihtiyaçlarını doğru bir şekilde belirlemek, çalışma ortamı ve ev koşullarının iyileştirilmesi, arkadaş çevresini tanımak, tekrar yapmaya yönlendirmek, okulu ve öğretmenleri ile iletişim halinde olup iş birliği yapmak ve bazı sınırlar koymak, öğrencinin okul başarısını artırmada oldukça önemlidir.

Eğer bir çocuk; hoşgörüyüyle yetiştirilmişse sabırlı olmayı öğrenir, desteklenip yüreklendirilmişse kendine güvenmeyi öğrenir, yaptıkları beğenilmişse takdir etmeyi öğrenir, haklarına saygı gösterilmişse adil olmayı öğrenir, kabul ve onay görmüşse kendini sevmeyi öğrenir, huzurlu bir aile ortamındaysa mutlu olmayı öğrenir.

Burcu KILIÇ 2.ABDÜLHAMİT'E NEDEN KIZIL SULTAN DENİLDİ?

2.Abdülhamit döneminde Ermeni isyanları patlak vermiştir. Ermenilerle mücadele etmek için Hamidiye Alayları adı altında Kürtlerden oluşan bir alaylar kurulmuştur. Osmanlı Devleti'nin bu kritik zamanında Ermeni isyanları Zeytun'da, Van'da, Sason'da devleti zor durumda bırakacak bir biçimde çıkmıştır. Devlet bu isyanları bastırmak ve yöre halkına yapılan eziyetleri durdurmak zorunda olduğu için birtakım tedbirler almıştır. Bu alınan tedbirler Avrupa basını tarafından çok kınanılmıştır. 2.Abdülhamit'in elinin çok kanlı olduğunu, Ermenilere eziyet edildiğini, Ermenilere karşı çok büyük katliamların gerçekleştiği yönünde iddialar ortaya atılmıştır. Bu isyanlar bastırıldıktan sonra Anadolu'da bir Ermenistan Devleti görmek isteyen Fransız yazar Albert Vandal 2.Abdülhamit'e "Le Sultan Rouge" yani Kızıl Sultan lakabını takmıştır. Ondan sonra da bu lakap çeşitli yerlerde, Osmanlı Devleti'nde de muhalifler tarafından kullanılmıştır. Sultan Abdülhamit'i Ermeni katili diye itham etmeleri ve Kızıl Sultan lakabını takmaları günümüzde de tarihteki tartışma konularından biridir.

Halide UYSAL
YARINDAN DA YAKIN

Gözün görmediği,
Aklın ermediği,
Gücün yetmediği,
Günler gördün be çocuğum...
Özgürlüğün içinde esareti,
Umutsuzluğun içinde cesareti gördün.

İşte o cesaretle yarın,
Yine bir bayrak töreninde olacağız.
Sıra sıra dizileceğiz
Bayrağın karşısına.
Geçit vermez dağlar gibi.
Başlarımız dik,
Yürekllerimiz kıpır kıpır
Ata'mızın gözünün içine bakarak,
Çığlık çığlığa haykıracağız Marşımızı.

Umut değil benimkisi çocuğum.
Benimkisi inadına inanç.
Biliyorum ki,
Bentler nasıl durmazsa
Taşan ırmakları,
Sen de sürükleyip götüreceksin,
O sırnaşık cesareti
Ve o acımasız karanlık sefaleti.

Duyuyorum,
Oğullarımın ayak seslerinde
Yarınlara coşkusunu...
Görüyorum,
Hünerli kızlarımı,
Parmakları tuşlara dokunurken...
Ve içime güneş gibi doğuyor,
Ülkemin proje proje yükselişi...

Evlatlarım!
Siz birbirinize kenetlenmiş,
Kol kola, omuz omuza
Yürürken geleceğe ışık ışık.
Pırıl pırıl bakışlarla
Göklere imzanızı atarken,
Açılan bembeyaz güller gibi,
Yıldız yıldız gülecek
Güzel ülkemizin insanları.

Ve ben...
Payıma düşenden mutlu
Sizleri yetiştirmenin
Gururunu yaşayacağım.
Göz pınarlarımdan
Sevinç damları süzülürken
Mırıldanacağım usulca:
Öğrencilerim!...
Çocuklarım!...
Evlatlarım!...

Elif KOÇAK

Ferhat KARADAYI
TOROSLARIN EMEDİ

Anadolu'nun ücra köşelerinden birinde Orta Torosların eteklerinde küçük ve şirin bir köyde ailesi ile birlikte oturan Ahmet adında bir çocuk varmış.

Okullar yeni açılmıştı. Köy öğretmeni Ahmet Bulut'ta öğrenci kayıtları yapıyordu. Bu sırada babasının elinden tutmuş, ürkek tavırlarla okula bir çocuk girmişti.

Baba:

- Muallim Bey çocuğu okula kayıt için getirdim.

Öğretmen:

- Hoş geldiniz. Der ve çocuğa sorar.

-Adın ne?

Çocuk ürkek tavırlarla:

- Emet .der.

Öğretmen:

-Tamam Emet seni okula kayıt yapalım. Der ve kayıt eder.

Ahmet sevinçle okuldan çıkar ve eve doğru koşarak gider. Ahmet okulda çok başarılı bir öğrenci olur. Yaz tatillerinde köyde hayvan otlatan Ahmet aynı zamanda da çantasında kitap taşır.

O yıllarda beş yıl olan ilkokulu başarı ile bitirir ve ilk öğretmen okulunu birincilikle kazanır ve kaydını yaptırır. Ahmet aynı başarıya burada da devam eder.

Ahmet başarısını burada da sürdürür. Bu okulda başarısı ve insan sevgisi, sevecenliği sayesinde tüm öğrencilere kendini sevdirebilir. İkinci sınıfta yapılacak olan öğrenci temsilciliği seçimlerine aday olarak katılır ve seçimi kazanır. Burada da aynı başarıyı sürdürür.

Okulu burada bitiren Ahmet aynı zamanda da Hukuk Fakültesinde okumaktadır. Anadolu'nun birçok yerinde öğretmenlik yapan Ahmet Hukuk Fakültesini bitiren Ahmet, Adalet Bakanlığı'nda hakimlik, savcılık ve daha sonra Adalet Bakanlığı Müfettişliği yapar ve emekli olur.

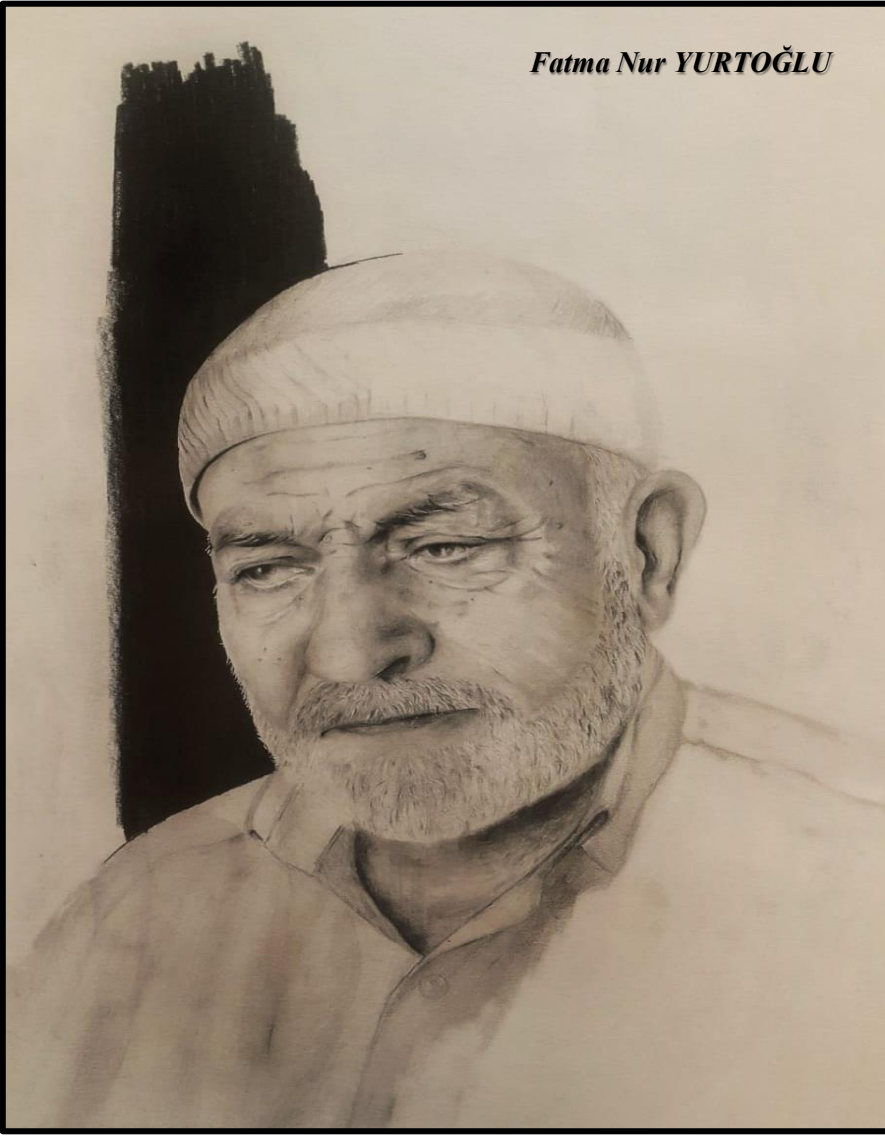
Emekli olduktan sonra Kayseri ili Develi ilçesine yerleşen Ahmet yaşamına burada devam eder. Bu küçük Anadolu köyünden okumak için vatanına hizmet eden Ahmet'i hayatına şahit etmiş köylüleri çocuklarını okutmak için daha bir gayret göstermiş. Ahmet'in izinden giden birçok genç Ahmet gibi iyi yerlerde kendilerini göstermiştir.

Gezmek için gittiği Sivas İlinde geçirdiği elim bir trafik kazasında hayatını kaybeden Ahmet çok sevdiği köyünde sevenlerinin gözyaşları arasında toprağa verilmiştir.

Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet sayesinde bu makamlara ulaşan Torosların Emed'i

Yaşadığı sürede doğruluktan ayrılmadı ve son nefesine kadar ülkesine hizmet etti.

Mekânı cennet olsun.

Merve KARAVELİ HEDİYE

Yerin dibine girmek istedim !

Beni bu halde göreceğine ölsem daha iyi gelirdi. Aslında bu benim hatam değildi, doğarken bu aileyi ben seçmemiştim. Yine de babam yerine benim yüzüm alev alıyordu. Kaldığın ev keşke karışımızda olmasaydı dedim o an. Hep sevinirdim halbuki seni her gün görüşüme. Annemin çığlıkları zamanı hiçe sayan bir girdap gibi köyde süzülüyor bense bu girdabın içinde savruluyordum kaç hane varsa. Ayıplamalar, konuşmalar, fısıltılar kulağıma hücum ediyordu. Babam, güzelim annemi -yüreğini- döke saça kapıya sürükledi. 'Beğenmiyorsan defol git !' dedi. Biliyordu ne olursa olsun gidemeyeceğini, kimsesizliğini çaresizliğini. Annemin gururunu şursuzca ayaklar altına alıyor, ruhu gibi teninde de yaralar açıyordu. Bana öğrettiğin şeyler bulut bulut oldu gözlerimde. Çevremdeki her şeyi güzelleştirme hayalim yağmur olup aktı yanaklarımdan.

Yoldan geçerken göz göze geldik. Gözlerin yine çiçek açıyordu. Yılma, usanma, dik dur, evini, köyünü, dünyanı ancak sen renklendirebilirsin diyordu. Dilinden dökülüyordu ama biliyordum söylemek istediklerini. Kendimi köyümün çayırına salıverdim. Canım sıkıldıkça çıktığım tepeyi sen de biliyordun. Elinde sevgin, öğütlerin, emeklerin vardı. Bir de özenle seçilmiş bir kitap. 'Kitabın sırası mı şimdi ?' dedim içimden. Oysa sen bizi hep kitapla aydınlatıyor, kitapla iyileştiriyoordun. Bir şiir bölümü açtın usulca karşıma otururken. Şöyle yazıyordu:

'İkimiz birden sevinebiliriz göğe bakalım
Şu kaçamak ışıklardan şu şeker kamışlarından
Bebe dişlerinden, güneşlerden yaban otlarından
Durmadan harcadığım şu gözlerimi al kurtar
Şu aranıp duran korkak ellerimi tut
Bu evleri atla, bu evleri de bunları da
Göğe bakalım.'

Aranıp duran ellerimi tutmaya gelmiştin belli ki. O gün ikimiz birden göğe baktık. 'Bak!' dedin içimdeki hüznü boğan bir neşeyle. 'Rüzgarda dans eden, şarkılar söyleyen, yapraklara bak. Aynı kökten beslenip aynı güneşe uzanan yüzlerce yaprak. Birbirlerine güzellik katıyor bunca kötülüğe inat. Biz de yapabiliriz, aynı topraktan beslenip aynı havayı solumuyor muyuz ? Yalnızca içimizdeki güzellikleri görmeliyiz !' Yine içimi sıcacık bir umut ile doldurmuşsun. Her zaman içimi yeşertiyordun. O günden sonra o çınarın altı bizim göğe bakma durağımız oldu. Ve yalnızca bana değil, kimin hikayesi eksik kalırsa sen tamamlıyordun.

Babam gitmez zannediyordu ama bir gün annem gitti! Hem de hiç geri dönmeyecek şekilde. Ondan sonra her şey eksik kalmaya başladı. Anlam bulabildiğim şeylerse yok olmaya. Gözlerime baktın. Yine güneş açıyordu gözlerin. Bunca hüznü şeyin arasında bunu nasıl başarıyordun bilmiyordum. Bazen senin de dertlerin olup olmadığını düşünürdüm. Ne olursa olsun çiğdem gibi güzellik katıyordun kışıma.

Bir gün yaşamayı konuşurken -ki pek yaşamıyordum- bir yazı okumuştun bize. Yine şifa dağıtan kitaplarından biriydi. Şöyle diyordu:

"Annem çok sevmelerin kadınıydı. Daldaki kirazları, yazmasındaki oyaları, fistanındaki çiçekleri, asmadaki üzümüleri, evin kedisini, sokağın delisini, babamın gömleğini, beni, bizi, mahalleyi. Bildiğim her şeyi severdi. Bana da sevmeyi öğretti. Öyle az buz değil, Çok sev derdi. Annem gibiyim artık. Az sevme bilmiyorum ben. Bundandır bu kadar incinmem." Ruhum acıdı. Melek annemi düşündüm. Gözlerim seni göremeyecek kadar nemlendi. Söz konusu annem olunca babam da zihnimde belirmekten geri durmuyordu. Nefret duygusuyla dolup taşım. Ağlamamak için ruhumla savaştan bir çağlayandım. Sen , güzel sözlüm, Hep kelebek gibi okşardın ruhumuzu. Şimdi nedendi bu dizeleri seçişin. Sinirlendim, 'Sevemem ben, annem yok ki benim!' diye bağırdım. Cümlem ünlemine varamadan pişman olmuşum yaptığımdan. Sen haykırışıma aldırmadın. Bulut gibi süzülüyordun aramızda. 'Sevmek için annene ihtiyacın yok ki çocuğum, sevmek yürek ile yapılan bir eylemdir.' Dedin. Yüreğimde bir gökkuşağı açtı.

Zihnimde dolan birçok anıyla çınarın altındaydım. Elimde beyaz renkli bir balon. Bulutların şölenine eşlik ediyordu. Uzun zaman olmuştu bu çınardan göğe bakmayalı. İçime birden özlemin doldu. Sevgisiz büyüyen çocukluğumu günlük sayfalarında kilitli bırakmıştım. Sen gittikten sonra annem gibi bağ kurduğum her şeyi çok sevmeye devam ettim. Bazen yavru bir kediyi bazen yaşlı bir teyzeyi bazen solmuş bir çiçeği sevdim. Emeklerinin ve şifa dağıtan kitaplarının karşılığını verebilmek için çok çabaladım. İmkansızlıklar içinde bir kahramandım.

Elimdeki balonu birden kaçırdım. Nedense büyük bir korkuya kapıldım. En ufak bir kayba dahi tahammülsüzlüğüm benim doğum lekemdi. Bu süreçte ne zaman korkuya kapılsam annemin sevgisini ve senin umut dolu sesini düşündüm. Sen bize dersler, işlemler, şekiller ile birlikte güzel insan olabilmeyi öğretmiştin. Sanırım başardım, pilot olacağım. Artık yerin dibine girmek yerine göklerde uçacağım!

Ben Hediye, bu benim hikayem. Baş kahraman olduğun hikayelerden yalnızca biri. Sense onca hikayenin sihirli eli. Artık hangi hikayenin içindesin bilmiyorum. Ama seni hep yüreğimde taşıyorum.

Çiçek yüzlü öğretmenim.

Cennet BAYRAKAL
YOKLUĞUNDA

Yüreğine yüreğimi sarıyorum.
Hasreti yudumluyorum sessizce.
Özlemle besliyorum aşkı,
Özlemle olgunlaştırıyorum.
Göğsüme çöküyor bir ağrı,
Daralıyor göğüs kafesim,
Ruhumu sarıyor alevden bir sancı.
Canıma eş ettiğim sevgili; aşk ilmeğiyle örüyorum vuslatı.

Buğulu gecelerde yol alıyorum,
Gönlümün ıssız kıyılarına.
Hasret çiçeklerini suluyorum.
Biriktiriyorum gizliden gizliye özlemleri.
Yüreğim ses oluyor:
Aşk seninle güzel,
Seven kalp yorulmaz,
Aşk bittiği zaman yorulur dercesine haykırıyor.

Gözlerinin yeşilinde yaşıyorum baharı, hayat buluyorum.
Sabrımın sonu sevgili en az bende Züleyha kadar biliyorum.
Aşkın Yusuf'u gören gözlerde değil onu bekleyişte gizli olduğunu.
Ve bende yokluğunda seni, seni bana sevdirene emanet ederek bekliyorum.

Fatma KAHVECİ

Şeyma TUĞAÇ
MUAMMA

Bir muammayı çözmeye çalışıyorum,
Yaşamak neydi,
Ölmek ne?
Varlık neydi,
Yok olmak ne?
Gitmek neydi,
Kalmak ne?
Mavi gözlü bir devin ağzında
Uçsuz bucaksız bir şehir
İçinde keten gömleklili bir adam.
Önü uçurum,
Arkası nehir,
Ne tarafa dönse çaresiz.
Birini seçip aynı boşluğa düşecek elbet.
İster su değsin yüzüne isterse rüzgâr
Sonrası büyük bir sessizlik...

Şeyma TUĞAÇ
DÜŞLEMELER

Çorak toprakların suyla buluşması
Bir bebeğin ilk adımlarını atması
Dallarda yeni açan çiçek,
Taze ekmek kokusu...
Camdaki buğu,
Üşümüş bardağın avuçlarına dolan sıcak çay,
Titreyen bir mum ışığı...
Yazın esen rüzgâr,
Kışın yağın ilk kar...
Ve bir bayram sabahı...
İşte seni düşünmek böyle bir şey
Tüm bitişlere inat yeni başlangıçlar
Tüm vedalara inat
Yeni kavuşmalar gibi...

Merve ÇELİK
SESSİZLİK

Sessizliği dinliyorum gözlerim kapalı.
El ayak çekilince sokaklardan,
Dağılınca kalabalıklar meydanlardan,
Sığınca canlılar yuvalarına,
Başlıyor sessizliğin gürültüsü.
Kulaklarım bu sessizlikten çok mesut.
Ruhum bu sessizlikten adeta sarhoş.
Yıllardır beklediği bir sevgili gibi
Karşılıyor sessizliği yorgun gönlüm.
Ah! Ne olur, bitmesin bu sessizlik.
Başlamasın yine kuru gürültüler,
Samimiyetsiz gülüşler
Vah ki vah! Vakit geçiyor,
Zaman daralıyor;
Sabaha hazırlanıyor gün,
Sessizliği uğurluyor gece.
Belki gün geceye
Gece sessizliğe ulaşacak.
Bu yorgun biçâre gönlüm
O sessizliğe ne vakit ulaşacak?

Esra BAL
PENCERE

İçimizde sıkıntılar, hüznler ve düş kırıklıkları taşırız. Kimi zaman hüzn gözlerimizde birikir, bir iç çekişe sığdırırız gönül yüklerimizi. Kendimizi kanadı kırılmış bir kuş gibi çaresiz hissettiğimiz zamanlar olur. Kuş nasıl ki bir daha özgürce, salına salına gökyüzüne kavuşamayacaksa yüreğimizin de huzura ve mutluluğa kavuşamayacağını düşünürüz ama yine de mutluluğu aramaktan hiç vazgeçmeyiz.

Hissettiği duyguları yitirmekten korkarak dinlediğimiz şarkılar gibi mutlu anlarımızın da çabucak yitip gitmesinden korkarız. Belki de en büyük hatayı ömrümüzün her anını saadeti arayarak geçirmekle yaparız. Yaşadığımız anın tadını çıkarmayıp hep bir ilerisini düşünerek veya geçip giden şeylere üzülenek kendi içimizde boşluk oluştururuz.

Kimi zaman da mutluluğu kaybettiğimizi düşünürüz. Aslında kaybettiğimizi düşündüğümüz bu saadetin o an ne kadar kıymetini biliriz? Kıymetini bilmediğimiz o mutluluğu anılarda ararız sonra. Oysa yaşadığımız her an içinde pek çok güzellik barındırır. O güzellikleri görmek, içimizde oluşturduğumuz boşluktan masmavi gökyüzüne bakan bir pencere açmak ve yüreğimizin hafiflediğini hissetmek çok kolay belki de.

Gönlümüze çiçek açtıran güzellikleri ve huzuru; bir günaydında, bir merhabada, kuş cıvıltısında, toprak kokusunda, yağmur sesinde, çocuk sesinde, bir bakışta, sıcak bir gülümseyişte bulabiliriz.

BİR GÜLÜŞTE YOLCULUK

Bir bebeğin gülüşünde yırtılıyor zaman
Bembeyaz bir ânın derinliklerine dalıyorum.. Sonra
Uzakta, yaşım kadar uzakta,
Bir merhamet limanında
Kıvrılıp uyuyorum
Vakti geliyor uyanışın
"Ayrılıklar düşüne dalıyor" um
Kanımda sır taşıyan küheylanlar
Ciğerlerimde hırsla dolaşan hava
Saldırıyor can vermek için ruhuma
Gözlerim sıyrılıp karanlığından limanın
Tanışıyor hayatın büyüleyen ışıklarıyla
Gümrah, yeşil
Çayır ve ormanlarda
Gözlerim kadar mavi
Umudum gibi sonsuz
Gökyüzü altında
İzliyor ve hissediyorum
Yırtılan zamanın penceresinden
Hayatımın serencamını
Büyüyorum
İçimde sevinçler ve acılar desteleyerek
Beton bahçelerde
Silik çehrelere aldanıyorum
Bileniyor bilincim bildikçe
Yaşamın keskin sularını Ve birden kapanıyor
Penceresi zamanın Karşımda yine o gülüş

Halide UYSAL
SEVGİLİ GENÇLER,

Her millet fidan fidan serpilene, bakışlarında ırmaklar çağlayan, yerinde duramaz küheylanlar misali kıpır kıpır, haksızlığa asi, hakka mütevazi, kanı deli kendi delikanlı, geçmişine yaslanan geleceğe ümitle bakan, cesaretli evlatlar ister. Biz ne kadar şanslı bir milletiz ki böyle evlatlarımızı saymakla bitiremeyiz.

Sizler şanslı bir tarihin, şerefli bir mazinin mirasçısı olmakla beraber, bu ihtişamın ve övülesi mirasın

Bekçilerisiniz. Bizler sizlerin; akli vatan bilincinde olan, gönlü imanla yoğurularak, milli cevherlerle köpüren, güzelden güzel, doğrudan daha doğru, memleket sevdalısı, görgülü, saygılı vakarlı, cesur, fikirlerin esiri değil hakimi olan, dürüstlük timsali, fedakar, bilgili, akli başında gençler olarak yetişmenizi istiyoruz. Ve dahi bunun sorumluluğunu taşımaktayız.

Çok hızlı gelişmekte olan teknolojinin içinde bulunduğumuz, olumsuzlukları fazla olan zamanın artan insan sayısının, artan kirliliğin ve maalesef insanın artan beşeri nefsi ve şeytani isteklerinden kaynaklanan zorluklara rağmen bu çaba içerisindeyiz. Dünyü bugünle, yarını dünle, zamanı mekanla, imanı ahlakla, ahlaki idrakla ilişkilendirerek, güçlü bir gençlik yetiştirme azmindeyiz. Sorumluluğumuz ürkütecek kadar büyük lakin yine de yine de buradayız.

Sizler en değerli hazinemizsiniz. Geleceğimize sizsiniz. Lakin bu süreç içerisinde biz öğretmenlerin veya sizin için yüreği pır pır çarpan sevgili anne ve babalarımızın gayreti yetmez. Zaten anlamlı da olmaz. O nedenle esas olan siz olduğunuzdan dolayı, sizin de istemeniz ve gayretiniz bir mecburiyettir.

Her biriniz bir cevhersiniz. Öğrenmek hür olmanın yoludur. En büyük keşifse insanın kendini keşfetmesidir. Sadece kim olduğunuzu, neleri başarabileceğinizi anlayın. Yeteneklerinizi görün, kendinize inanın, hayal kurun ve isteyin. Bugünün rehabetine yarınlardan vazgeçmeyin. Kalkın gayretlenin, yürüyün

Sizler gerilmiş yaydan fırlayacak oklar gibi, hedefinde hedefine saplanmaya bilmiş, özgür inançlı ve akli başında gençlersiniz. Yolunuz, bahtınız, şansınız açık olsun...